

Blijf bij mij

HILLIE TRILOGIE 3

Roman

MARY SCHOON

Mary Schoon

Blijf bij mij

Hillie-trilogie deel 3

Uitgeverij Zomer en Keuning

Hoofdstuk 1

‘Hillie!’ Er wordt op de achterdeur gebonsd.

Hillie schiet overeind en duwt de deuren van haar bedstee open.

‘Hillie, ben je wakker?’

Ze gooit haar benen over de rand. ‘Ja, stil maar, ik kom eraan.’

‘Hillie!’ Opnieuw geklop, maar nu wordt er ook nog aan de klink gerammeld.

‘Wat een kabaal! Schop toch niet zo’n herrie, je maakt iedereen wakker!’ Hillie rept zich naar de achterdeur en draait hem los.

In het donker staat Evert de Vries. Hij duwt de deur die Hillie op een kier houdt verder open en kijkt haar bang aan. ‘Agaath moet bevallen, maar ik mag de dokter niet halen, ze is als de dood voor die man. Ze wil alleen jou en nou heeft ze zich opgesloten in de schuur en ze komt er niet uit voordat jij er bent.’

Hillie knikt. ‘Hoelang heeft ze al weeën?’

‘De hele nacht.’

‘Zeg haar dat ik onderweg ben. Hop, naar huis en haal haar onmiddellijk uit die schuur.’

‘Doet ze niet! Ze blijft daar zitten tot jij er bent.’

‘En jij zegt dat ik niet eerder kom voor ze in huis is!’ Ze duwt de deur voor Everts neus dicht, grist haar kleren van de keukenstoel en kleedt zich aan.

In de kamer hoort ze haar schoondochter Mariet tegen haar zoon Zeger, die daar in de bedstee slapen, zacht praten. Hillie zucht. Nu zijn ze alweer wakker geworden en dat gebeurt de

laatste tijd steeds vaker sinds ze weer verlossingen doet. Laatst begon Mariet er weer over. Zo'n gebroken nacht gaat je ook niet in je koude kleren zitten. Afijn, de hare heeft ze aan, gauw de tas uit de kast en wegwezen.

Niet veel later fietst Hillie in het holst van deze frisse voorjaarsnacht over de dijk naar het dorp. Een zuinig maantje verlicht het pad naar het huis dat op hetzelfde erf staat als de boerderij van Everts ouders. Evert komt haar met een stallantaarn al tegemoet.

'Is ze binnen?' vraagt Hillie wanneer ze haar fiets tegen de muur zet.

Wanhopig wijst hij naar achteren op het donkere erf. 'Ze zit nog steeds in de schuur. Je moet met haar praten, Hillie, ze gelooft me niet, ze vertikt het om eruit te komen.'

Evert gaat haar voor over een smal pad dat naar een zwart, houten schuurtje leidt. Hillie voelt aan de klink of Agaath inmiddels de deur heeft losgemaakt, maar dat is niet zo. Met een ruk kijkt ze Evert aan. 'Wat is dat voor geluid?'

'De geit,' grinnikt Evert. 'Die zit daar ook.'

Hillie klopt op de deur. 'Agaath, doe eens open.'

Stilte.

'Agaath, ik weet dat je daar bent. Kom eruit, dan zullen we dit kindje eens gauw op de wereld helpen.'

Het blijft stil.

'Agaath, doe niet zo kinderachtig. Ik ben er nou toch, open die deur!'

'Ik ben bang, Hillie,' klinkt het zacht.

'Lieve kind, dat is toch nergens voor nodig?'

'Maar het ligt in een stuit, volgens de dokter!'

Geschrokken kijkt Hillie Evert aan. 'Dat heb je er niet bij verteld!' sist ze.

'Straks ga ik dood,' snikt Agaath.

'Er gaat niemand dood,' roept Hillie. 'Niet als jij die deur voor

me opent en we naar binnen kunnen gaan.'

'Maar dan halen jullie de dokter erbij en die brengt me vast naar het ziekenhuis.'

'De dokter laten we lekker waar hij is. Ik durf dit klusje wel alleen aan,' sust Hillie. 'Ik heb meer stuiten bij de hand gehad.'

'Echt waar?'

'Echt waar.'

'Au, au!' Een kreun, een bons, en dan is het stil.

Evert bonkt op de deur en rammelt aan de klink. 'Wat gebeurt er? Agaath, zeg wat! Wat doe je?'

Maar er is enkel nog het zachte gemekker van de geit te horen.

'Kun je niet ergens door een raam naar binnen?' vraagt Hillie. 'Ze moet eruit!'

'Er zit enkel een raampje aan de achterkant. Vier kleine ruitjes, daar pas ik nooit doorheen.'

'Beuk met een paal precies op het kruis van die latten, dan sla je alles er in één keer uit,' zegt Hillie.

Evert rent weg om een paal te zoeken.

'Agaath, wat gebeurt er?' Hillie legt haar oor tegen de deur. Ze hoort nu enkel wat geschuifel en geritsel, maar of het Agaath of de geit is?

Een dreun, gekraak en gerinkel. Aan de achterkant slaat Evert glas en houtwerk aan splinters.

Hillie draaft erheen. Evert staat op een kist en trekt de laatste glasresten uit de sponning.

Als de opening scherfvrij is, steekt hij een been door het gat, maakt zich klein en probeert zijn hoofd met romp erdoorheen te wurmen. Hij kreunt en kermt en komt weer terug. 'Lukt niet!' Paniekerig kijkt hij Hillie aan. 'Ik ben te dik!'

'Opzij!' commandeert Hillie. Ze duwt hem van de kist en springt er zelf op. 'Mij lukt het wel.'

'Hillie, straks smak je naar beneden!'

Snuivend kijkt ze hem aan. ‘Ik ben nog zo soepel als een jonge meid!’ Ze trekt haar rok omhoog, steekt haar been door het gat en maakt zich klein.

Ze wipt omhoog maar niet hoog genoeg. ‘Kom, geef me een zetje!’

Evert pakt haar been vast en duwt haar met zo’n vaart omhoog dat Hillie door het gat schiet en met een plof in het stro naast de geit belandt. Mekkerend springt het beest opzij. Ze moet even bekomen van de val maar dan krabbelt ze overeind en klopt haar kleren af. In het schemerdonker ontwaart ze het meisje dat in de hoek naast de deur gehurkt zit.

‘Hier ben ik dan!’ Stukken glas knerpen onder haar schoenen. Voorzichtig klimt ze over het hekwerk en draait de deur aan de binnenkant los.

Meteen schijnt Evert met de lamp naar binnen.

Met haar armen om haar buik geslagen zit Agaath ineengedoken te kermen.

‘Kom.’ Hillie trekt een onwillige Agaath omhoog en duwt haar voor zich uit naar buiten.

‘Evert, neem mijn tas mee!’ En tot Agaath: ‘En nou gauw je bed in, dan zullen wij dit varkentje eens wassen!’

Bij het aanrecht boent ze haar handen brandschoon en onderzoekt daarna de moeder die zacht op bed ligt te snikken. Er is nog geen volledige ontsluiting, maar het vordert wel. ‘Niet gaan persen hoor,’ waarschuwt ze. ‘Nou moet je goed luisteren naar wat ik zeg. Eerst worden de voeten, de benen en de billen geboren. Als het lichaam er half uitsteekt, stop je met persen. Bij de daaropvolgende perswee moet het hoofdje in één keer geboren worden. Begrepen?’ En tot Evert: ‘Jij gaat me assisteren. Op mijn aanwijzingen druk je voorzichtig op het schaambeek zodat het hoofdje goed door het bekken gaat.’

‘Wat moet ik doen?’ vraagt Evert angstig.

‘Vent, kijk niet zo angstig, je vrouw doet het meeste werk. Warm nou eerst water op voor kruiken en het badje.’

Opgelucht dat hij wat omhanden heeft gaat Evert aan de slag.

Besluiteloos staat Hillie voor de bedstee. Ze schudt haar hoofd. ‘Agaath, het gaat zo niet, ik kan er niet goed bij. Ga overdwars liggen en leg je benen op mijn schouders.’

‘Uh?’ Met grote ogen kijkt Agaath Hillie aan. ‘Is dat niet raar?’

‘Ik heb wel raardere dingen meegemaakt,’ zegt Hillie ongeduldig.

Ze helpt Agaath te draaien, legt een kussen onder Agaaths billen en legt dan aan elke kant een been op haar eigen schouders. Agaath zucht en kreunt. Aan het gekerm van de moeder herkent Hillie de persweën. Niet veel later ziet ze de voetjes, daarna de benen en de billen komen. ‘Stop, niet meer persen!’ roept ze. ‘Nu zuchten!’ En over haar schouder naar de nerveuse vader: ‘Evert, helpen!’

‘Ga zo staan,’ wijst Hillie. Ze doet voor hoe hij zijn handen moet houden. ‘Op mijn aanwijzing duw jij voorzichtig het hoofdje naar beneden, maar zachtjes!’

Agaath kreunt.

‘Persen Agaath! Kom op!’ moedigt Hillie haar aan.

Dan volgt de rest van het lijfje en vangt Hillie een prachtig jongetje op in haar handen.

Wanneer Agaath weer recht in bed ligt, legt ze de baby op de buik van de moeder. ‘Je hebt je kranig gehouden, Agaath, een prachtig jongetje!’ prijst Hillie die zelf ook opgelucht is dat het zo vlot verlopen is.

Evert staat in een donkere hoek stilletjes te snikken. Hillie slaat er geen acht op, ze maakt kruiken klaar en wikkelt die in de handdoeken en legt ze in het kribje dat op tafel staat. Als ook de placenta is geboren, baddert ze de baby, kleedt het aan en legt het in het kribje. Daarna baddert ze de moeder, doet haar

het sluitlaken om en trekt Agaath een schoon nachthemd aan.

Stil en met zijn pijp in de brand zit Evert bij de tafel en kijkt ontroerd toe. Hij is nog helemaal van slag. Ze hebben een kerngezonde jongen met alles erop en eraan. Zijn grootste wens is uitgekomen. Wat is hij blij dat hij Hillie Hop heeft geroepen en dat die de bevalling heeft gedaan. Vijfentwintig jaar geleden heeft Hillie hem ook op de wereld geholpen. Geen betere vroedvrouw dan Hillie Zwart, zei zijn moeder altijd en daar is geen woord van gelogen.

Het is al licht als Hillie naar huis terugfietst.

‘Zeger, zo gaat het niet langer,’ zucht Mariet dezelfde morgen aan de ontbijttafel tegen haar man. ‘Telkens als je moeder voor een bevalling wordt weggeroepen zijn we allemaal wakker.’

‘Wat kan ik eraan doen?’ schokschoudert Zeger. ‘Moeder is nou eenmaal vroedvrouw.’

Mariet kijkt naar de gesloten deuren van de bedstee waarachter Hillie ligt te slapen. Ze dempt haar stem als ze zegt: ‘Marieke ligt nog steeds bij de twee jongens op zolder. We hebben deze bedstee hier zelf nodig. Marieke moet een eigen plekje hebben, daar heeft ze de leeftijd voor, op de zolder met z’n drieën, het geeft geen pas.’

‘Zal ik moeder dan maar buiten zetten?’ schampert Zeger.

‘Zo bedoel ik het niet, maar er moet een oplossing komen.’

‘Marieke kan naast moeder in de bedstee,’ oppert Zeger.

Mariet schudt haar hoofd. ‘Zo’n jong meisje wil natuurlijk niet naast zo’n oud mens liggen. Bovendien wordt ze dan ook om de haverklap wakker als ze hier op de deur bonzen omdat je moeder weer eens wordt weggeroepen.’

‘Kunnen we geen gordijn tussen haar slaapplek en die van haar broers hangen?’ vraagt Zeger.

‘Ze houden elkaar wakker. Marieke viel laatst bijna in slaap

in de klas. De meester vroeg of ze niet te laat naar bed ging. Ik schaamde me dood.'

'Waar bemoeit die man zich mee! Het komt eerder omdat Marieke altijd buiten is, daar wordt ze rozig van.'

'Maar 's avonds staat ze te springen op de matras. Of ze klimt uit het dakraam en daagt de jongens uit om dit ook te doen. Marieke is echt de aansteekster. En jij treedt ook nooit eens op.'

Zeger grinnikt. Het is waar, Marieke is een wildebras, haar voeten hebben altijd haast, raken nauwelijks de grond. Ze is meestal buiten te vinden en zwalkt het liefst door de velden. Geheid komt ze smerig en veel te laat thuis. Hoe vaak is ze vroeger niet ontsnapt aan haar moeder en kwam ze hem op haar kromme beentjes tegemoet rennen in het land? Hij kon erom lachen, maar Mariet stond bijna te huilen van angst en wanhoop. Die zag het kind al in een of andere sloot liggen. 'Wat wil je dan?' vraagt Zeger.

'Ik weet het ook niet, maar er moet een oplossing komen,' zucht Mariet. 'We zouden voor je moeder een apart vertrekje kunnen aanbouwen, net zoals mijn broer Gerrit dat voor vader Klaas heeft gedaan.'

Spottend kijkt Zeger zijn vrouw aan. 'Ik ga mijn moeder niet in zo'n donker achteraf hok stoppen, zet dat maar uit je hoofd. Trouwens, dit is nog altijd haar boerderij.'

'Maar jij bent de boer en als zij er straks niet meer is, is toch alles van jou?'

'Dat duurt nog wel even, zo oud is moeder nog niet.'

Mariet perst haar lippen op elkaar.

Zeger staat op en kijkt uit het raam. 'Wim Kluit is laat.' Wanneer Zeger het druk heeft, komt zijn vriend en oude klasgenoot hem helpen. Wim, als jongste uit een groot gezin, is na het overlijden van zijn moeder in het ouderlijk huisje onderaan de hoge bult blijven wonen. Een krakkemikkig arbeiderswoninkje dat aan

alle kanten piept en kraakt. Het ligt op een steenworp afstand van het molenhuis, de korenmolen van Arie Klepper. Op die molen is Wim ook een paar dagen in de week te vinden, want Arie is door zijn hernia ernstig beperkt in zijn doen en laten en kan die sterke, lompe Wim niet meer missen. Arie en zijn vrouw Kaat, die al jaren hoopten en nergens meer op rekenden, kregen op latere leeftijd toch nog een dochttertje. Ze waren de koning te rijk met Gerdientje zoals het meisje naar Kaats moeder werd genoemd. Maar toen Gerdientje ouder werd, verafschuwde ze die naam en is ze zichzelf Gerda gaan noemen. Vijftwintig jaar is ze inmiddels en in al die jaren heeft er nog geen jongen naar haar omgekeken. Niemand durft zijn handen eraan te branden, ook al heeft haar vader een goed onderhouden korenmolen, want Gerda is uitgegroeid tot een uit de kluit gewassen meid, met overmaatse zweetvoeten, een paardengebit en vlassig piekhaar. Gerda zou Aries werk makkelijk kunnen overnemen, ze is er sterk genoeg voor, maar net zoals haar moeder, een enorme haabaai en te lui om een poot uit te steken.

‘Waar wacht je op?’ vraagt Mariet die het hoogst vreemd vindt dat Zeger nog bij haar in de keuken staat. ‘Je zou vandaag toch beginnen met aardappelen poten?’

‘Wim Kluit zou me komen helpen, die had hier allang moeten zijn.’

‘Misschien heeft hij vannacht gestroopt en slaapt hij nog?’

Zeger schudt zijn hoofd. ‘Dat stropen gaat hem nog eens opbreken. Ik heb gehoord dat er een nieuwe jachttopziener is aangesteld. Een doortrapte fanatiekeling.’

Zware voetstappen dreunen op het pad, de deur zwaait open en Wim stapt binnen.

‘Je bent laat,’ bromt Zeger die zijn jas aanschiet.

‘Dat ben ik, maar ik moet meteen weer weg. Kaat Klepper is vanmorgen vroeg overleden. Hartstilstand. Ze zat bij tafel, had

net haar brood gesmeerd, legt haar hoofd neer en is morsdood. Ze viel met haar neus in de boter zagezegd. En nou wil Arie dat ik deze dagen de molen bedien.'

'Is Kaat Klepper dood?' vraagt Mariet ongelovig.

Wim knikt. 'Je hoeft er niet heen, hoor! Er is daar al bedrijvigheid genoeg en Gerda deelt de lakens uit alsof ze nooit anders heeft gedaan. Nou, je weet het, ik moet ervandoor.' Hij steekt zijn hand op en trekt de deur dicht.

Stil zitten Zeger en Mariet bij tafel dit nieuws te verwerken.

'Ik help je poten,' zegt Mariet dan.

'Dat is niet nodig. Het is enkel dat ik met Wim lekker was opgeschoten.'

'Met mij schiet je net zo hard op!' bitst Mariet. Ze gaat naar de kamer om haar oude goed aan te trekken.

Hillie gooit de deuren van haar bedstee open en stapt op het zeil. Na die bevalling van vannacht is ze toch maar voor een paar uurtjes weer in bed gekropen. Ze roept altijd wel, slapen doe je 's nachts, maar in dit geval was er niet veel van terechtgekomen. Echt slapen lukte niet meer, maar ze lag wel lekker. Tot ze dit gesprek hoorde. Nog moe, kleedt ze zich aan. Ze weet het nu. Kaat Klepper is dood en zij, Hillie is hier te veel. Ze moet ruimen, plaatsmaken. Mariet heeft wel gelijk, ze worden ook vaak wakker in de nacht als Hillie wordt geroepen voor weer een bevalling. De ooievaar maakt de laatste tijd veel vliegreuen. Maar nu wil Mariet een hokje voor haar schoonmoeder laten aftimmeren aan de zijmuur van het huis. Hillie moet er niet aan denken. Klaas Stammes, die na het overlijden van zijn vrouw Trude een paar winters geleden, ook in het donkerste achtereind van de boerderij is gaan wonen, zit daar langzaam te verpieteren. Trude Stammes, geboren Huizinga, kreeg last van een oude blesure, ooit opgelopen van een val in de kaaskelder. Het is nooit

helemaal goed gekomen, ze bleef sukkelen. Er stak op het laatst een gezwel in haar rug. Trude kwam op bed te liggen en kwijnde zienderogen weg. Nou klaagt Klaas steen en been. Hij had aan de voorkant willen wonen, daar had hij recht op, maar Gerrit houdt zich doof voor de wensen van zijn vader.

Maar dat laat Hillie niet gebeuren, die laat zich niet in zo'n achteraf hokje zetten. Maar een huisje huren midden in Wieringerwaard, ziet ze ook niet zitten. Denk niet dat Wieringerwaard een dorp van niks is, het heet niet voor niks de Pauwenstad. Hier staan boerderijen als kleine vestingen, met alle pracht en praal die je maar kunt bedenken en de herenboeren rijden naar de kerk in de deftigste rijtuigen. En waar hebben ze zo'n deftig polderhuis? Hillie voelt zich niet thuis tussen veel mensen. Ze is verknocht aan haar eigen keuterijtje, aan haar koeien, kippen en Lien de geit. Ze zou nergens anders kunnen wonen, hier heeft ze wortel geschoten. Trouwens, ze kan helemaal niet gemist worden, Mariet kan alle hulp gebruiken.

Hillie zit met de aardappelbak op schoot en schilt de aardappelen voor het middageten. Wout en Wolter, die in de vierde klas bij meester Lammers zitten, komen tussen de middag ook thuis eten. Een hele tippel, maar daar worden ze alleen maar flinker van. Een tweeling, terwijl er bij haar weten helemaal geen tweelingen bij Mariet in de familie voorkomen. Zeger is een aangenomen kind, hoe zijn familie in elkaar steekt, weet niemand. Hillie buigt zich voorover en kijkt in de pan die naast haar op de grond staat. Zou ze genoeg hebben? Ze eten hutspot, dan heb je altijd meer nodig. De klok slaat het half. Waar Marieke nou weer uithangt! Het meisje zit in de laatste, zevende klas, maar is vandaag vrij omdat meester griep heeft. Dat heb je met zo'n nat voorjaar. Mariet heeft gelijk, Zeger zou Marieke strenger moeten aanpakken.

Dit jaar komt ze van school, maar leren luisteren heeft ze daar

niet geleerd. Net als haar vader kan ze niet stilzitten, loopt geregeld uit de banken en zit dan hier strafwerk te pennen, omdat de meester daar ook niet voor wil nablijven. Het boerenwerk ligt haar niet. Vaak genoeg zet Hillie haar aan het werk, niks geen moeilijke klussen. Wat wieden in de groentetuin, kippen voeren en eieren uithalen, maar zelfs dat vergeet ze. De twee jongens lijken op hun moeder, die zijn voor het boeren geboren. Die melken voor schooltijd ieder een koe en in de zomer staan ze naast hun vader in het hooiland. Breed in de schouders, de een blond, de ander rossig met sproeten. Stevige mannen met een goedaardig karakter. Heel wat anders dan die jongen van Gerrit en Nelleke Stammes, hun dichtstbijzijnde burens, en broer en schoonzus van Mariet.

Jaren geleden heeft het er even op geleken dat Zeger verkeer kreeg met Nelleke Huizinga, tot Gerrit haar voor Zegers neus wegkaapte. Daar is Zeger toen flink van ondersteboven geweest, is met een kwaai kop van huis weggelopen. Hillie gooit de laatste aardappel in de pan. Door het raam ziet ze hen in de verte samen bezig. Zeger met paard en ploeg voorop en Mariet erachteraan met de mand pootaardappelen. Telkens bukt ze zich om de aardappelen in de geploegde voren te gooien en met haar klomp het zand weer aan te schuiven. Mariet is een harde werker, Zeger is met Mariet tien keer beter af dan met Nelleke, al ziet hij dat zelf niet zo. Haar jongen was nou eenmaal bevroren van Nelleke Huizinga en aan Mariet, zijn buurmeisje, is hij per ongeluk blijven plakken.

Nou, per ongeluk... had hij in de nacht voor zijn vertrek maar geen kindje bij haar moeten maken. Daar kwam hij pas achter toen hij een paar jaar later huiswaarts keerde. Natuurlijk werd er getrouwd of zij zou geen Hillie Zwart heten. Zij kent haar plichten, daar is ze van jongs af aan door haar ouders op geweest. Maar of die twee nou zo gelukkig zijn met elkaar?

Te vaak naar haar zin ziet ze Zeger naar het erf van de burens kijken. Dan volgt ze stiekem zijn blik en altijd is daar dan Nelleke die daar rondloopt, de was op de bleek legt of het pad aanharkt.

Zou Zeger nu nog na al die jaren...?

Hoofdstuk 2

Het is niet alleen die eeuwige hernia die Arie Klepper het leven zuur maakt en ervoor zorgt dat hij nauwelijks meer uit zijn stoel kan komen, maar nu Kaat hem zo schielijk in de steek heeft gelaten, maalt hij niet meer om de molen. Hij heeft Gerda met een snauw en een grauw te verstaan gegeven ook maar eens de handen uit de mouwen te steken. Zo'n grote, sterke meid kan makkelijk een zak graan op haar schouders nemen en naar boven sjuwen. Of de zak door het luik van de luizolder via het aandrijf wiel naar de steenzolder hijsen. Ze hoeven toch niet voor elk wissewasje Wim Kluit te halen? Honderden keren heeft ze erbij gestaan toen haar vader aan het malen was. Ze weet hoe het werkt. Er staat wind, er valt genoeg te malen, dus opgemarcheerd de molen in! Met Kaat en Gerda was het altijd twee handen op één buik. Arie heeft al die jaren moeten op worstelen tegen twee bazige vrouwen, maar nu laat hij zich niks meer gezeggen.

Nu is hij de man in huis!

Gerda trekt wit weg. Is vader helemaal betoeterd om zo tekeer te gaan? Nijdig maakt ze een sopje en met samengeknepen lippen gaat ze in huis aan de slag. De complete dag scharrelt hij om haar benen, zodat ze er behoorlijk kriegel van wordt. Wat mankeert die man om zo tegen haar uit te vallen? Tegen moeder was het enkel buigen en knikken en haalde hij het niet in zijn hoofd om een grote mond op te zetten. Moeder gaf hem onmiddellijk op zijn pokkel. Gerda veegt het zweet van haar voorhoofd, ze is

het niet gewend dat er op haar vingers gekeken wordt of om gecommandeerd te worden.

Haar hart slaat alweer van schrik over, want ineens springt vader op, stamp met dreunende stappen naar achteren, springt in zijn klompen en smakt de deur met een knal achter zich dicht.

Ze gooit de dweil in de emmer, vliegt naar het raam en kijkt hem na. Met grote passen kloeft hij naar de molen, waar de wieken op de wind worden gekruid en de vang gelicht. Langzaam beginnen de wieken te draaien. Gerda blijft kijken, ze vertrouwt het niks, maar als vader na vijf minuten nog niet terugkomt, haalt ze opgelucht adem. Het ging niet van harte, maar ze heeft hem uit zijn stoel gekregen. Hij liep trouwens nog als een kievit, met die rug zal het wel meevallen. Ze zal hem zo meteen een kop koffie brengen, daar knapt zijn humeur misschien van op. Een klein uur later wandelt ze met een kom hete koffie het hellende schelpenpad op en gaat de molen binnen. Hier is vader niet, dan zit hij hoger. Ze zet de kom op de steenzolder en klimt de trap op. Op de tussenzolder is hij ook niet dus moet ze hoger naar de luizolder. Net als ze denkt dat hij hier ook niet is, ontdekt ze hem in een donkere hoek zittend op de kale vloer met de jeneverkruik tussen zijn benen! Met ingehouden adem en grote verbaasde ogen kijkt ze hoe hij druk in gesprek is met zichzelf, de kruik aan zijn mond zet en een paar ferme teugen neemt.

Alles wat ze verwacht had, dit niet. Hoe is die kruik jenever hier gekomen? Die had hij niet bij zich toen hij met een kwaai kop het huis verliet. Vader is nooit een drinker geweest. Op een verjaardag of een bruiloft, dan deed hij mee, maar nooit zo dat hij onbekwaam werd. Een dronken molenaar is levensgevaarlijk. Als hij door het openstaande luik valt of beneden de verkeerde deur neemt en een klap van de wiek krijgt, ligt hij binnen de kortste keren bij moeder onder de dikke, grijze steen. Maar om er nu iets van te zeggen, waagt ze niet. Vader is de laatste tijd

toch al zo kortaangebonden, hij sakkert wat af, zet gelijk zijn stekels op als ze wat tegen hem zegt, van niemand kan hij meer wat verdragen. Samen met moeder kon ze hem wel aan, maar nu is er geen garen met de man te spinnen.

Nog helemaal confuus sluipt ze de trap af, gaat naar buiten, zet de rem erop en zekert de touwen. Ze grinnikt. Als vader zo direct in de gaten krijgt dat de molen niet meer draait, zal hij wel naar beneden komen. Dan zal ze hem eens flink de waarheid zeggen. Met een grimmig gezicht en haar armen over elkaar geslagen wacht ze met een triomfantelijke blik af. Maar er komt niemand. Misschien is hij al zo ver heen dat hij niet eens merkt dat de molen stilstaat.

Naar boven gaan en vader uitkafferen heeft geen zin, maar hem daar laten zitten om zich nog verder te bezatten, kan ook niet. Ze slaakt een diepe zucht en denkt diep na.

Wim Kluit moet vader tot de orde roepen. Wim kan lezen en schrijven met die man, dat is altijd al zo geweest. Haastig schiet ze haar jas aan en gaat op weg.

Hijgend komt ze bij het arbeidershuisje onderaan de bult aan. Ze rukt aan de deur maar die zit vast. Ze loopt om het huis heen, gluurt door de ramen, bonst op de deur, maar er is echt niemand. Plots schiet het haar te binnen dat hij waarschijnlijk bij Zeger Zwart aan het werk is. Dat gebeurt wel vaker de laatste tijd als Wim niet op de molen nodig is. Gerda staart besluiteloos voor zich uit. Moet ze Wim gaan halen? Dan weten ze bij Hillie Zwart wat er aan de hand is. Wat zal ze doen, teruggaan en afwachten wat er gebeurt?

Ze staart de weg af. Het is een hele tippel naar de keuterij van Hillie Zwart. Maar het idee dat vader zijn nek kan breken als hij op zijn klompen met zijn dronken kop die trap af wil, geeft de doorslag. Wim moet komen, want dronken mensen vindt ze eng en onberekenbaar. Bovendien valt er genoeg te malen, als

de klanten hun meel komen halen en het is niet gedaan, gaan ze naar de concurrent.

Ze zet de pas erin. In de verte ziet ze de mannen greppels spitten in het achterste land. Haastig gaat ze het erf op, klimt over het hek en rennend gaat ze naar hen toe. Wim heeft haar het eerst in de gaten. Hij steekt zijn spa in de grond en met zijn armen leunend op de steel wacht hij haar af.

Als ze buiten adem voor hem staat, hijgt ze: ‘Kun... kun je meekomen?’

Verbaasd kijkt hij haar aan en schudt zijn hoofd. ‘Ik kan hier niet weg. Is er wat?’

Gerda slikt. Voor geen goud wil ze hier hardop zeggen wat er thuis loos is, want Zeger Zwart is erbij komen staan en die heeft er niks mee nodig. ‘Je moet meekomen, vader zit op de luizolder.’

Wim kijkt haar niet-begrijpend aan. ‘Is hij gewond?’

Gerda wordt vuurrood en slaat haar ogen neer. ‘Hij zit daar met de jeneverkruik.’

Wims mond valt open. Dit moet zijn trage verstand verwerken. Dan draait hij zich naar Zeger en vraagt: ‘Kun je me een paar uur missen?’

‘Dat zal wel gaan,’ zegt Zeger die begrijpt dat het goed mis is met de molenaar.

Wim knikt. ‘Ik loop met je mee terug.’

Dankbaar kijkt ze hem aan.

‘Wat maak je me nou, mulder?’ zegt Wim terwijl hij naast Arie knielt en de fles afpakt.

Met zwemmende ogen kijkt Arie hem aan. Hij maait met zijn armen en doet een poging om de fles terug te pakken. Maar Wim heeft hem al een eind weggezet.

Nu probeert Arie overeind te komen, wankelt en valt terug. Hij stoot zijn hoofd tegen een balk en rolt om.

Wim trekt hem aan zijn armen omhoog en half ondersteunend en half duwend gaan ze richting de trap. ‘Staan blijven, ik ga voor,’ zegt Wim. ‘Als je mis stapt kan ik je opvangen.’

Beledigd rukt Arie zich los en met onvaste benen zakt hij de trap af.

Met een van woede ingehouden gezicht en met haar armen over elkaar staat Gerda haar vader in de open deur op te wachten. Ze wil stevig van leer trekken, maar dan kijkt ze in de waarschuwendende ogen van Wim en slikt haar woorden in.

‘Ik zal een poos voor je malen en jij duikt je nest in,’ commandeert Wim en hij duwt de molenaar voor zich uit naar buiten. Arie laveert over het schelpenpad richting het molenhuis.

Hoofdschuddend kijkt Gerda hem na.

Wim pakt de kom koffie, neemt een slok en zet hem terug. ‘Koud,’ rilt hij.

‘Die was ook voor vader bestemd, voor jou zal ik verse zetten.’

‘Help me liever. Als jij de lege zakken onder de bak hangt dan stort ik boven het graan in de kaar.’

Ze trekt een moeilijk gezicht, maar durft niet te weigeren. De vang wordt gelicht en de wieken draaien weer.

Wim zwaait moeiteloos een zak koren op zijn schouder en loopt naar boven. Beneden hangt Gerda een jutezak onderaan de bak. Niet veel later komt het eerste meel eraan. En dan is het wachten. Wanneer de zak vol is zet ze de schuif voor de openingen en sleept de volle zak weg. Daarna hangt ze snel een nieuwe, lege eronder voor het meel achter de schuif te veel ophoopt. Er wordt hard gewerkt. Zakken worden naar boven gesjouwd en beneden volle weggezet. Na anderhalf uur vindt Wim het welletjes en komt hij klossend de trap af. Hij klopt Gerda op haar brede schouder. ‘We zijn een goed team samen, Gerdien.’

Gerda lacht zuur. ‘Ik moest ze op het laatst wegslepen, ze leken wel al zwaarder te worden. Wat weegt zo’n zak wel niet?’

‘Vijftig kilo, maar voor zo’n sterke molenaarsdochter moet dat een peulenschilletje zijn,’ grijnst Wim.

‘Een peulenschilletje!’ roept ze nijdig.

‘Meer oefenen,’ lacht hij. ‘En breng me nou die bak koffie maar die je me beloofd hebt.’

Gerda haast zich naar het molenhuis om verse koffie te zetten. Als ze binnenkomt, liggen stoelen ondersteboven, het kleed is van de tafel getrokken, de vaas bloemen aan scherven in een plas water op de grond en in de bedstee ligt vader boven op de dekens met open mond te snurken. Zuchtend ruimt ze de rommel op.

In die tijd zet Wim de molen stil, kluistert de touwen, veegt de vloer aan en ruimt de boel op. Net als hij wil afsluiten komt Gerda aangesjokt met een dampende beker koffie.

‘Vader ligt te snurken als een varken, die wordt voorlopig niet meer wakker.’

‘Mooi, heb je ook geen last van hem,’ grijnst Wim. Bij het aannemen van de toegestoken kroes omvat zijn grote hand een ogenblik de hare.

Er gaat een schok door haar heen en geschrokken kijkt ze naar hem op. Er kruipt een blos over haar wangen en verlegen slaat ze haar ogen neer.

Verbaasd kijkt hij haar aan. Onwillekeurig dwalen zijn ogen naar de donkere dons op haar bovenlip en naar die uitstekende pukkel opzij van haar kin. Er kruipt een rilling over zijn rug, hij blaast met bolle wangen in zijn mok, maar neemt van de weeromstuit een paar veel te grote slokken en brandt zijn mond. Nijdig zwiept hij de rest van de koffie over het gras en duwt haastig de beker terug in haar handen.

Hij sjort zijn broek op en zonder te groeten maakt hij zich uit de voeten.

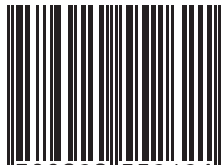
Onverwachte problemen zetten de verhoudingen op scherp

Hillie heeft haar werk als vroedvrouw weer opgepakt en wordt 's nachts vaak weggeroepen voor bevallingen. Om haar zoon Zeger en zijn groeiende gezin niet tot last te zijn, besluit Hillie stiekem een nieuw onderkomen te zoeken. Intussen heeft Zegers jeugdliefde Nelleke, die onder druk van haar familie met Gerrit trouwde, er spijt van dat ze destijds niet voor Zeger heeft gekozen. De hernieuwde gevoelens zetten het huwelijk van Zeger en Mariet op het spel. Ook tussen Gerrit en Zeger lopen de spanningen hoog op. Dan krijgt Zeger te horen dat zijn biologische moeder is gevonden. Zal hij haar dan eindelijk ontmoeten?

In *Blijf bij mij* keert Mary Schoon voor de laatste keer terug naar Hillie en het leven van haar zoon Zeger in Wieringerwaard. Mary weet als geen ander het harde bestaan op het 19^e-eeuwse platteland te verbeelden, maar ook aandacht te schenken aan de kleine geluismomenten. Eerder verschenen in de Hillie-trilogie *Toen ik jou zag* en *Gevonden geluk*.

ISBN 978 90 2055 262 1 NUR 344

9 789020 552621 >

www.romanserie.nl

Romanserie